

Sygn. akt: WO 1/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Jerzy Steckiewicz

w sprawie Z. L. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne skazanie wyrokiem Sądu [...] Okręgu Wojskowego w B. z dnia 7 stycznia 1982 r. (SoW [...]), po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2013 r. wniesionego przez obrońcę wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 czerwca 2010 r., sygn. akt: Żo. [...] o zasądzeniu na podstawie art. 8 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 ze zm.) kwoty 25 tys. złotych łącznie tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania wyroku Sądu [...] Okręgu Wojskowego w B. z dnia 7 stycznia 1982 r. (SoW. [...])

1. wznowia postępowanie i uchyla wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 czerwca 2010 r. (Żo. [...]), a sprawę przekazuje temuż Sądowi do ponownego rozpoznania;

2. zarządza zwrot opłaty od wniosku wniesionej przez Z. L.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu [...] Okręgu Wojskowego w B. z dnia 7 stycznia 1982 r. (SoW [...]) szer. Z. L. został skazany za popełnienie przestępstwa określonego w art. 305 k.k. z 1969 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i pozbawienie praw publicznych na okres 2 lat.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2010 r. (Ko [...]) Wojskowy Sąd Okręgowy w P. stwierdził nieważność wydanego wobec Z. L. wyroku Sądu [...] Okręgu Wojskowego w B. z dnia 7 stycznia 1982 r. (SoW [...]).

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2010 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w P. (Żo [...]), na mocy art. 8 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Z. L. kwotę 25 000 złotych łącznie tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania wyroku Sądu [...] Okręgu Wojskowego w B. z dnia 7 stycznia 1982 r. (SoW [...]). Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 22 lipca 2010r.

W dniu 14 stycznia 2013 r. wpłynął do Sądu Najwyższego wniosek obrońcy Z. L. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 czerwca 2010 r. (Żo [...]) w oparciu o art. 540 § 2 k.p.k., a następnie na mocy art. 547 § 2 k.p.k. o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.

Wniosek ten, zdaniem obrońcy, uzasadniony jest wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 2011 r. (P 21/09).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W wyroku z dnia 1 marca 2011 r. (P 21/09) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 8 ust. 1a cyt. ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 oraz z art. 41 ust. 5 w związku z art. 77 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz jest niezgodny z art. 31 ust. 1 i

2, a także z art. 77 ust. 2 Konstytucji. W uzasadnieniu swego orzeczenia Trybunał Konstytucyjny uznał, że dla spraw rozstrzygniętych już na podstawie art. 8 ust. 1 znowelizowanej ustawy lutowej istnieje możliwość wznowienia postępowania pod warunkiem, że po rozstrzygnięciu tych spraw zastosowanie znalazły art. 8 ust.1a lub art. 8 ust. 1d ustawy lutowej.

W przedmiotowej sprawie Wojskowy Sąd Okręgowy w P. w wyroku z dnia 16 czerwca 2010 r. (Żo [...]) nie tylko powołał się na art. 8 ust. 1a cyt. ustawy, lecz w uzasadnieniu swego orzeczenia wprost stwierdził, że „łączną wysokość poniesionych strat z obu tych tytułów z pewnością należałoby wycenić znacznie powyżej zasądzonych 25 000 zł, lecz Sąd nie mógł tego uczynić wobec wskazania ustawodawcy, że te należności można przyznać jedynie do takiej maksymalnej kwoty, co też Sąd uczynił” (k. 4 uzasadnienia).

Mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego oraz przesłanki, którymi kierował się Sąd pierwszej instancji, przy rozważaniu wysokości zasądzanego odszkodowania i zadośćuczynienia, należało wznowić postępowanie w sprawie zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia dla Z. L. (art. 540 § 2 k.p.k.), a następnie uchylić orzeczenie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 czerwca 2010 r. (Żo [...]) i sprawę przekazać temuż Sądowi do ponownego rozpoznania (art. 547 § 2 k.p.k.).

I tak też Sąd Najwyższy uczynił.